

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΧ! ΑΥΤΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ!...

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

ΜΠΑΜΠΑ, θά ήθελα νά παντρευτώ τόν Φερμέν Φλόπ... Τί λές, κόρη μου... Αὐτὸν τὸ λιμοκοντόρο πού δὲν ἔχει πάει ἀκόμη οὔτε στρατιώτης;... Καὺμένο παιδί, δὲν εἶσαι στὰ καλά σου... Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ γαμπρός πού μοῦ χρειάζεται. Δὲν μοῦ κάνει.

— Ναι, ἀλλὰ μοῦ κάνει ἐμένα, ἀπάντησε ζωηρά ἡ Ἐλένη, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν πρόκειται νά τὸν παντρευτῆς ἐσὺ, ἀλλὰ ἐγώ!

— Ὁχι, ὄχι! Ξαναεἶπε ὁ πατέρας.

— Ναι, ναι! Εἶνε καλὸς, γλυκὸς, τρυφερὸς, ἀφωσιωμένος... Ὅταν τὸν γνωρίσης καλύτερα, θά δῆς πού θά συμφωνήσης μαζί μου. Ἀπόψε κιάλας θάρρηθ' νά σοῦ ζητήσῃ τὸ χέρι μου... Μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖς νά τὸν κρατήσῃς στὸ τραπέζι.

— Χαρὰ στὸν προσκαλεσμένο πού θάχουμε στὸ τραπέζι! Αὐτὸς δὲν πίνει παρὰ μόνο καθαρὸ νεράκι καὶ δὲ βάζει στὸ στόμα του παρὰ μερικὲς μπουκίτσες γιατί φοβάται τὸ στομάχι του. Εὐτυχῶς ὅμως πού φρόντισα νά προσκαλέσω ἀπόψε στὸ τραπέζι τὸν Πιέρ Μούρρ! Αὐτὸς, μάλιστα! Εἶνε ἕνα τέλειο παιδί. Ἐξυπνός, τετραπέρατος, ξεσκολισμένος, γλεντζές καὶ ἀνοιχτόκαρδος. Πὼς σοῦ φαίνεται ὁ Πιέρ, Ἐλένη;

— Μοῦ φαίνεται βλάκας, χωριάτης, κρασοπατέρας, μπεκρῆς, ἔκφυλος, χωρὶς καρδιά καὶ χωρὶς μυαλό. Θά μ' ἔκονε δυστυχισμένη, ἂν ἀποφάσιζα νά τὸν παντρευτώ...

— Ἐλένη, γιά σκέψου. Μὲ στενοχωρεῖς. Θέλεις λοιπὸν νά μοῦ πικράνῃς τὰ τελευταῖα μου χρόνια μὲ τὸ γάμο σου; Κρίμα πού ὠνειροπολοῦσα νά σοῦ θρῶ γαμπρὸ ἕναν γλεντζέ, ἕναν ἄνθρωπο πού νά ξέρῃ νά πῆ ἕνα ποτήρι κρασί... ἕναν εὐχάριστο σύντροφο, τέλος πάντων. Κι' ἐσὺ μοῦ προτιμᾶς ἐκείνη τῆ βρεγμένη κόττα!

Αὐτὰ εἶπε ὁ πατέρας τῆς Ἐλένης καὶ σηκώθηκε στενοχωρημένος καὶ μελαγχολικός. Σὲ λίγο, παίρνοντας τὸ καπέλλο του, πρόσθεσε:

— Πάω νά παίξω καμμιά πρέφα νά ξεστενοχωρηθῶ. Μ' ἔστενοχώρησες πολὺ, παιδί μου.

Μόλις ὁ πατέρας τῆς Ἐλένης βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ Φερμέν Φλόπ, πού παραμόνευε στὸ ἀντικρινὸ καφενεῖο, τρύπωσε μέσα. Βρῆκε τὴν ἀγαπημένη του δακρυσμένη, θυμωμένη, δύστροπη.

— Φερμέν, τοῦ εἶπε ἐκείνη, ἂν δὲν κουνήθῃς κι' ἐσὺ λίγο ὁ γάμος μας ματαιώνεται...

Ὁ πατέρας μου θέλει νά μοῦ δώσῃ κάποιον πού τοῦ ἀρέσει ἐκεينوῦ. Λοιπὸν, πρέπει ὅπωςδήποτε νά κατακτήσῃς τὸν πατέρα μου, νά τὸν κάνῃς νά σε συμπαθήσῃ...

Ὁ Φερμέν σήκωσε τὰ φοβισμένα μάτια του μὲ ἔκφραση ὑποταγῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐλένη, θά τὸ ήθελα κι' ἐγὼ πολὺ αὐτὸ, ἀλλὰ πὼς νά τὰ καταφέρω; Αὐτὸς ὁ πρῶν στρατιωτικὸς — ὁ πατέρας σου — μὲ τρομάζει!...

— Μήπως εἶσαι ἀνανδρός; Δὲν τὸ πιστεύω. Λοιπὸν ἀκουσε. Ἀπόψε στὸ τραπέζι θά σε τοποθετήσω κοντὰ στὸν πατέρα μου. Ὁ ἄλλος, ὁ ἀντίζηλός σου, θά εἶνε κι' αὐτὸς μαζί μας. Κύτταξε λοιπὸν νά τὸν ξεπεράσῃς, νά φανῆς καλλύτερος, πιὸ ἔξυπνος ἀπ' αὐτόν... Ὁ καλύτερος τρόπος γιά νά τὸ πετύχῃς αὐτὸ εἶνε νά ἀσχολῆσαι διαρκῶς μὲ τὸν πατέρα μου. Λέγε του διάφορα ἀστεῖα, διηγῆσου τὸν ἱστορίες ἐλευθέρων, ἀνοιχτῶν... πίνε τὸ κρασί χωρὶς νερὸ καὶ τρῶγε γενναῖα. Πρό πάντων νά προσέχῃς ὅταν διηγῆται ὁ πατέρας μου τίποτε, θά τὸν ἀκούς μὲ θαυμασμό καὶ νά ξεσπᾶς σὲ γέλια στὴν κατάλληλη στιγμή! "Α! Στάσου. Θά σοῦ πῶ ἀκόμη κάτι γιά νά ἐλκύσῃς τὴν συμπάθεια τοῦ πατέρα μου. Νά τοῦ μιλάς διαρκῶς γιά τὸν στρατάρχη Μάρκ Μαχόν καὶ νά φέρῃς μὲ τρόπο τὴν κουβέντα γιά τὸν πόλεμο τῆς Κριμαίας στὸν ὅποιο ἔλαβε μέρος. Θά τὸν προφέρῃς κι' ἐσὺ ὅπως τὸν λέει κι' ὁ πατέρας μου: Μάρκ - Μαχόν... "Αμα τὰ κάνῃς ὅλα αὐτὰ θά ἐπιτύχῃς τῆ φιλία του καὶ τὴν κόρη του. Βλέπεις τόσο σ' ἀγαπῶ, Φερμέν...

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι, ὁ Πιέρ Μούρρ κάθησε δίπλα στὴν Ἐλένη. Ἐκείνη, στὴν ἀρχή, κρατοῦσε ἀπέναντί του στάσι ἐπιφυλακτικὴ καὶ φαινόταν ὡς παγωμένη. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ

τὰ πρῶτα κομπλιμέντα πού τῆς ἔκανε ἐκεῖνος, ἐνοιώσε σιγά - σιγά νά διαλύεται ἡ ἀντιπάθειά της. Τῆς φαινόταν κάπως διαφορετικὸς ἀπ' ὅ,τι τὸν ἐφανταζόταν. Οὔτε χωριάτης, οὔτε βάνουσος, οὔτε καὶ σχολαστικὸς ἦταν. Τὰ μάτια του ἦσαν μπλέ καὶ πολὺ γλυκά. Ὅταν γελοῦσε φαινόταν του ἦσαν τὰ κάτασπρα δόντια του. Ἦξερε καὶ μιλοῦσε γιά τὴ μαγειρικὴ καὶ γιά τὸ νοικοκυριό. Ἦταν μετροημένος στοὺς τρόπους του, τῆς εἶπε πὼς ὠνειροπολοῦσε τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ χάραξε ἕνα πρόγραμμα συζυγικῆς ζωῆς πού ἐγοῦτευσεν τὴν μικρὴ νοικοκυροπούλα.

Κάθε τόσο ἐκείνη ἔλεγε:

— Τί παράξενο... Κι' ἐγὼ πού νόμιζα... ἐγὼ πού φανταζόμουν...

Σὲ μιὰ στιγμή πρόσεξε ὅτι δὲν ἤπια καθόλου καὶ τοῦ τὸ εἶπε. Ἐκεῖνος τότε ἔσκυψε κοντὰ της καὶ τῆς ἔδειξε τὸν Φερμέν μὲ τὸν πατέρα της, πού ἔπιναν τὸν περιδρομο.

— Γιά κυττᾶτε τοὺς πὼς πίνουν, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε κι' ἔπειτα κύτταξε τὸν Φερμέν πού καθόταν ἀπέναντί της.

Ὁ καὺμένος προσπαθοῦσε νά παρακολουθῇ στὸ πιωτὸ καὶ στὴ κουβέντα τὸν παλαιὸ ἐκεῖνον πολεμιστῆ. Ἐπινε ἀδιάκοπα καὶ γελοῦσε δυνατὰ μὲ τὸ πρόσωπο ξαναμμένο.

Ὅταν ἐνόμισε τὴ στιγμή κατάλληλη, φώναξε:

— Νά ἕνα κρασί πού θά ἐνθουσίαζε καὶ τὸν στρατάρχη Μάρκ - Μαχόν!

— Κάνεις λάθος, νεαρέ μου, εἶπε τότε ὁ πατέρας τῆς Ἐλένης. Ὁ στρατάρχη Μάρκ - Μαχόν δὲν ἔπινε παρὰ νεράκι μόνο. Μὰ γιά νά μιλάς γιά τὸν στρατάρχη μου θά πῆ πὼς τὸν ἐγνώρισες...

— Ὁχι, ὄχι, δὲν ἐγνώρισα, ἀλλὰ ἔχω ἀκούσει γιά τὰ κατορθώματά του... Δὲν εἶχα τὴν μεγάλη τιμὴ νά τὸν γνωρίσω...

— Ἐ, λοιπὸν, φίλε μου, ἐγὼ τὴν εἶχα αὐτὴ τὴν τιμὴ καὶ τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ πολὺ κοντὰ μάλιστα! φώναξε μὲ τρομερὴ φωνὴ ὁ πατέρας τῆς Ἐλένης. Ἐνα βράδυ στὸ Μαλακῶφ, τὴν παραμονὴ τῆς ἐπιθέσεως, μὲ φώναξε καὶ μοῦ εἶπε: «Λοχία Παστισιάκ, μπορῶ νά βασιζώμαι σ' ἐσένα!» Κι' ἐγὼ τοῦ ἀποκρίθηκα ἀμέσως: «Μέχρι θανάτου, κύριε στρατάρχη μου!»

Καὶ ὁ γέρος ἄρχισε νά διηγῆται μιὰ ἱστορία τὴν ὅποια ὁ Φερμέν παρακολουθοῦσε μὲ κατάνυξι καὶ μὲ ὄση προσοχὴ τοῦ ἐπέτρεπε τὸ θολωμένο ἀπ' τὸ πιωτὸ κεφάλι του.

Κατὰ τὶς ἔντεκα ἔβαλε κάτι δυνατὲς φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ, πού κατευχαρίστησαν τὸν πατέρα τῆς Ἐλένης.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἀπέναντί του ἡ Ἐλένη εἶχε ἀρχίσει νά βρίσκη εὐχάριστη τῆ συντροφιά καὶ τὴν κουβέντα τοῦ Πιέρ Μούρρ.

Μετὰ τὸ δεῖπνο ὅταν ἔφυγαν κ' οἱ δυὸ καλεσμένοι, ὁ γέρος Παστισιάκ πλησίασε στὸ τζάκι μὲ τὴν δυνατὴ φωτιὰ, κάθισε στὴν πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νά γεμίξῃ τὴν πίπα του, χαμογελῶντας εὐχαριστημένως, ἐνῶ ἡ κόρη του καθόταν ἀπέναντί του συλλογισμένη.

— Λοιπὸν, κορούλα μου, τῆς εἶπε, ἔλα δῶ ν' ἀκούσῃς τὸν γεροπατέρα σου ποῦχει μεγάλα πράγματα νά σοῦ πῆ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπόψε ἐκτίμησα αὐτὸ τὸ παιδάκι, τὸν Φερμέν, καὶ λυπάμαι γιατί τῶχα παρεξηγήσει ὡς τὰ τώρα. Εἶνε ἔξυπνο, καλόκαρδο καὶ ξέρεي νά δῖνῃ προσοχὴ ὅταν τοῦ διηγῆται ὁ ἄλλος κάτι ἱστορίες. Σκέφτηκα λοιπὸν πολὺ καὶ δίνω τὴν συγκατάθεσί μου γιά τὸ γάμο σου μὲ τὸν Φερμέν.

— Πούφ! ἔκανε ἡ κόρη θυμωμένη. Ἐναν τέτοιο μεθύστακα. Μὰ δὲν τὸν εἶδες, λοιπὸν, ὅταν σηκώθηκε, πὼς ἐτρίκλιζε; Τὸν βλάκα! "Α! Ὁχι, εὐχαριστῶ, δὲν τὸν θέλω.

Καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ πατέρα της πού τὴν ἐκτύπαζε κατάπληκτος, τοῦ εἶπε:

— Μπαμπάκα μου, εἶχες δίκιο! Αὐτὸς ὁ Πιέρ, τὴν τέλειος ἄνθρωπος πού εἶνε! Πρώτης τάξεως. Καὶ τί γαμπρὸς θάνε γιά σένα, τί καλὸς σύντροφος γιά τὴν πρέφα σου.

Ὁ γέρο Παστισιάκ κύτταξε κατάματα τὴν κόρη του, τράβηξε μιὰ δυνατὴ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὴν πίπα του καὶ εἶπε σιγά - σιγά, ὡς νά μονολογοῦσε:

— "Αχ! Αὐτὲς ἡ γυναῖκες... ἡ γυναῖκες! Τί ἀλλόκοτες πού εἶνε! Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ στρατάρχη Μάρκ Μαχόν...

ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

